

De Zonekrant

KERK & leven

Uittreksel artikels 2024 - week 36

JAARMARKT IN WEMMEL

Vorig jaar een feesteditie naar aanleiding van 100 jaar JAARMARKT in Wemmel, nu in 2024 de start voor een nieuw decennium,.. of liefst wat langer uiteraard. Met oprechte dank aan het uittreidend bestuur wil het nieuwe jaarmarktcomité verder aan de slag met de bestaande succesformule. Toch neemt het niet weg " dat er wordt nagedacht over nieuwe initiatieven die verbindend werken zodat alle Wemmelaars kunnen betrokken worden bij dit evenement dat lokaal en inclusief is."

En nu naar de feestelijkheden die gespreid waren over 5 dagen, van donderdag 15 tot en met maandag 19 augustus. Wat een gelukstreffer! De weergoden waren ons beslist gunstig gezind, want de zon was het hele weekend van de partij. Op de hoogdag was er de klassieke wielervedstrijd van de wielertoeristen van 't Kapelleke. Vrijdag organiseerde KVK Wemmel zijn eerste Afterwork Party.

© Hugo Goossens

Zaterdag stond het grasplein voor het gemeentehuis vol springkastelen en konden de kinderen hun hartje ophalen Een kleurrijk spektakel dat met de hindernissenbanen en andere attracties reuzesucces haalde. Het spelplezier van al die joelende kinderen klaterde door de lucht.

Zondag was het nog drukker, want dan waren er honderden ouders en grootouders opgedaagd om hun kinderen/kleinkinderen heel enthousiast aan te moedigen bij de kidsrun.

© Hugo Goossens

Het was mooi om te zien hoe de deelnemertjes, in tweejaarlijkse categorieën van kleuterschool tot zesde leerjaar van de basisschool, door enkele animatrices vanop een podium opgewarmd werden vóór de wedstrijd begon. Dansen en springen op de muziek!

© Hugo Goossens

We genoten mee van al die guitige, lachende jongens en meisjes. Op het parcours dat goed was afgelijnd, moesten ze ook over een hooiopper en onder een zeil door. Sommigen renden als een hazewind naar de eindmeet, anderen deden moedig voort. Iedereen wou de wedstrijd uitlopen onder de bewonderende blikken en luid applaus van de mama's, papa's, grootouders en vele andere kijklustigen. Een feestelijk gebeuren! Bij het naar huis gaan liep ik even binnen in de Zandloper waar de Eugène Laermanskring zijn jaarlijkse tentoonstelling hield met mooie schilderwerken.

Het orgelpunt van deze vijf kermisdagen was natuurlijk de Jaarmarkt. En het begon sowieso 's morgens al met orgelmuziek. Sinds enkele jaren laat Constant De Vocht op het orgel van de Sint-Servaaskerk de bezoekers gratis genieten van deels klassieke, deels eigentijdse muziek, zo van Puccini tot de Beatles en nog veel meer. Na dit muzikaal opwarmertje trokken we kuierend en keuvelend, langs de bibliotheekstand, naar de runderen die geduldig dromend stonden te wachten op de keuring.

We waren meer geïnteresseerd in de Brabantse trekpaarden die machtig en imposant in pas en draf hun kunde toonden.

© Hugo Goossens

Zo liepen we nog langs de renpaarden, pony's en ezeltjes, hele reeksen kooien vogeltjes achter het park om te belanden aan het mattentaartenkraam op de Merchtemsesteenweg.

Opwaarts ging het nu langs de kermiskraampjes en de stands van OKRA en Natuurpunt naar Peter, waar we ons het broodje met een witte of zwarte pens lekker lieten smaken. De terrasjes zaten overvol; Dus moesten we binnen ons pintje drinken, of andere drank gebruiken. Wanneer je dan nog pakjes frieten en smoutebollen gaat halen, kan de gezelligheid niet op. Tussen de verschillende kermisattracties namen we ook een kijkje op de kinderrommelmarkt.

Het kermisgebeuren is toch wel een topsociaal gebeuren dat mensen in feeststemming bij mekaar brengt. Het samen vertellen, herinneringen ophalen, mekaar weerzien, en nog zoveel meer, dat is echt sociaal contact waar we nood aan hebben.

Ziezo, we hebben er weer eens samen heerlijk van genoten!!!

Hugo Goossens

ROME : BASILICA DI SANTA SABINA ALL'AVENTINO

Op 29 augustus herdenkt de Kerk het martelaarschap van Sint-Jan de Doper, maar het is ook de feestdag van de heilige Sabina (Sabine, Sabien, Sabrina). Alles wat we weten over het leven van de heilige Sabina berust – weer eens – op oude legenden.

Sabina was een dochter van een zekere Herodes. Ze huwde met Valentinus, een Romeinse krijgsman met veel rijkdom en aanzien. Sabina leefde een luxeleventje. Ze had een legertje slavinnen, die aan elke gril van de dame onmiddellijk moesten voldoen. Na de dood van haar man verhuisde ze van Rome naar hun landgoed in Vindena in Umbrië, in de buurt van het huidige Terni, en zette daar haar luxeleventje verder.

Eén van haar slavinnen, een zekere Serapia, was Sabina's vertrouweling geworden. Serapia probeerde nooit bij haar meesteres in de gratie te komen, was eerlijk, opgewekt en rechtuit, en ging steeds haar eigen weg. Serapia was christen, en stak dit niet weg. Ze deed nooit iets wat tegen haar levensovertuiging inging. Ze stak een helpende hand toe waar ze kon, verzorgde ouderen en zieken, en bezocht regelmatig de samenkomsten van de christenen.

Door haar gedrag had ze de aandacht getrokken van haar meesteres Sabina, die nieuwsgierig geworden was naar de geheimen van Serapia. Het meisje, dat al lang gebeden had voor de bekering van haar meesteres, vertelde haar alles wat ze wist over het christendom. Sabina was over alles zeer verwonderd, ze had daar nog nooit iets over gehoord. Ze wou zelf wel eens zo'n bijeenkomst van de christenen meemaken. En op een nacht ging ze met Serapia mee naar een bijeenkomst op een begraafplaats. Ze was zo getroffen door de genegenheid en de liefde die de mensen daar uitstraalden, dat ze zich liet inwijden in de christelijke godsdienst, en uiteindelijk gedoopt werd.

Serapia was niet langer haar slavin, maar haar zuster in Christus, en ze schonk al haar slaven en slavinnen de vrijheid. Haar vermogen verkocht ze, om het uit te delen aan de armen.

Maar onder keizer Hadrianus braken er christenvervolgingen los. Ook Serapia werd gearresteerd, omdat ze dag en nacht gevangen en ter dood veroordeelde christenen had bezocht en verzorgd. Toen Sabina dit vernam, snelde ze naar de stadhouder met de bede om ook haar in de boeien te slaan, net als haar zuster Serapia. Maar de stadhouder kende haar hoge maatschappelijke stand, en ging daar niet op in. Serapia werd overgeleverd aan de soldaten, die met haar mochten doen wat ze wilden. Maar elke soldaat

die in de buurt van het meisje kwam om haar te verkrachten, werd overvallen door plotse raadselachtige krampen. Serapia echter kreeg medelijden met de arme mannen die daar op de grond lagen te kronkelen van de pijn. Ze sprak een gebed uit, en de soldaten werden weer gezond. Die meenden nu dat ze te maken hadden met een tovenares, en bleven allemaal op een afstand staan. De stadhouder liet haar uiteindelijk geselen en folteren, maar Serapia bleef trouw aan haar geloof. Toen het volk begon te joelen "weg met die tovenares", liet hij het meisje voor de rechterstoel met knuppels doodslagen. Ze werd met fakkels verbrand, en tenslotte onthoofd.

Sabina was diep bedroefd, en wilde alleen nog maar samen met haar zuster bij Christus zijn. Een jaar later werd ook zij gearresteerd en ter dood gebracht. Dat was in het jaar 126 of 127. Haar feestdag valt op 29 augustus. Ze wordt soms samen gevierd met Serapia, die ook heilig verklaard is, op 3 september, de dag van de inwijding van de basilica di Santa Sabina.

Al heel vroeg, in het jaar 430, werd door paus Celestinus I (422 – 432) op de Aventijnse heuvel begonnen met een kerk te bouwen ter ere van Sabina, misschien op de plaats waar haar huis gestaan had, dat ze als kerkje had laten inrichten. Er zijn in ieder geval onder de kerk resten gevonden van Romeinse huizen uit de republikeinse periode en de eerste drie eeuwen na Christus; ze zijn normaal gezien niet te bezoeken. Naast paus Celestinus wordt in een tekst aan de binnenkant van de gevel van de kerk ook ene Petrus van Illyrië, priester uit Dalmatië, vernoemd als stichter. Het gebouw werd voltooid onder de opvolger van Celestinus, paus Sixtus III (432 – 440). Het lichaam van Sabina zou in die periode overgebracht zijn van Vindena naar Rome. Deze kerk is dus minstens even oud als de Santa Maria Maggiore.

De Santa Sabina is een tamelijk eenvoudige kerk, en een perfect voorbeeld van een basilica : twee smalle zijschepen, en een breed, hoog middenschip, waarop de apsis aansluit. Uiteraard heeft het gebouw in de loop der tijden verschillende restauraties en verbouwing ondergaan : in de 9de, 15de, 16de en 17de eeuw. In 1870 werd het gebouw onteigend door de eengemaakte staat Italië, en werd het omgebouwd tot een ziekenhuis. In de eerste helft van de twintigste eeuw werd de kerk terug in haar oorspronkelijke vorm hersteld. Ze is groots door haar eenvoud.

Paus Honorius III (1216 – 1227) schonk de kerk aan Dominicus, die hier in 1219 zijn dominicaner-orde stichtte. In de kloostertuin naast de kerk staat nog steeds een sinaasappelboom die Dominicus daar plantte bij deze gelegenheid. De boom zou komen van een loot die Dominicus had meegebracht uit zijn geboorteland Spanje. Het zou de eerste boom van dit soort geweest zijn in Italië. In de basiliek ligt er ook, links van de ingang, een zwarte ronde steen. Hij wordt de 'pietra del diavolo' genoemd, omdat de duivel hem naar Dominicus zou gegooid hebben toen die aan het bidden was op de steen boven de relieken van de heiligen. De kloostercel van Dominicus, die nu ingericht is als een kapelletje, is te bezoeken. In het klooster dat tegen de kerk is aangebouwd is nog steeds het generalaat van de orde gevestigd. Bewonder zeker en vast de gesculpteerde cederhouten deur die uitgeeft op het middenschip van de kerk.

© Linda Verdickt

Ze dateert uit de tweede helft van de vijfde eeuw. Oorspronkelijk bestond ze uit 28 taferelen, maar 10 zijn er verdwenen. Alle taferelen zijn omkaderd door planten- en bloemenmotieven. De deur hangt nog altijd op dezelfde plaats waarvoor ze gemaakt is. Er zijn scènes te zien uit de levens van Mozes, Elia en Jezus. De gebeeldhouwde marmereen stijlen die de deur omkaderen dateren waarschijnlijk uit dezelfde periode. Hier is o.a. de oudste gekende voorstelling te zien van de gekruisigde Christus.

En verlaat deze omgeving niet zonder vanop het pleintje naast de kerk een panoramische blik geworpen te hebben over de stad.

© Linda Verdickt

Santa Sabina is één van de patroonheiligen van de stad Rome. Ze is ook de patrones van de huisvrouwen en van kinderen die moeilijk leren lopen.

Constant

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van de voorbije zondag: 21ste zondag door het jaar

NAAR WIE ZOULDEN WIJ GAAN

Gedurende vier zondagen hebben we bijna heel het zesde hoofdstuk van Johannes gelezen. Vandaag zijn we aan het einde ervan gekomen. Jezus heeft het brood vermenigvuldigd, en de mensen onder de neus gewreven dat het enkel daarvoor is dat ze achter Hem aanlopen; Hij heeft gezegd dat Hij het echte brood ten leven is, dat Hij het brood uit de hemel is, dat we zijn vlees moeten eten en zijn bloed drinken, en dat de echte verzadiging het geven van zijn eigen leven is. Het wordt de meeste leerlingen nu toch echt wel wat te gortig. Ze vinden zijn woorden hard. In het Grieks staat er : sklèros, wat betekent : dor, hard, dus onvruchtbaar, met de connotatie van koppig, onwrikbaar, blind voor de realiteit, bijna fanatiek of sektarisch.

Evangelie (Johannes 6, 60-69)

Velen van zijn leerlingen die Hem gehoord hadden, zeiden : "Dit zijn harde woorden. Wie kan daar nog naar luisteren?" Maar Jezus, die wist dat dit bij zijn leerlingen gemor uitlokte, zei : "Dit ergert jullie dus ? En als jullie nu de Mensenzoon eens zien opstijgen naar waar Hij vroeger was ? Het is de geest die levend maakt, het vlees helpt niets. De woorden die Ik tot jullie gesproken heb, zijn geest : ze zijn leven. Maar er zijn er onder jullie die niet geloven." Jezus wist immers al vanaf het eerste moment wie het waren die niet geloofden, en wie het was die Hem zou overleveren. En Hij vervolgde : "Dat is de reden waarom Ik zei dat niemand naar Mij toe kan komen tenzij hem dit door de Vader geschonken is."

Toen keerden velen van zijn leerlingen Hem de rug toe, en trokken niet langer met Hem mee. Hierop vroeg Jezus aan de twaalf : "Jullie willen toch ook niet weggaan ?" Simon Petrus antwoordde : "Maar Heer, naar wie zouden we gaan? In uw woorden vinden we inderdaad eeuwig leven. Wij geloven vast en zeker dat U de Heilige van God bent."

"Saluut en merci." Met deze woorden nam Gerard Walschap in zijn tijd afscheid van zijn katholieke verleden. Velen zijn hem gevolgd, geruisloos, zonder saluut, en vooral zonder merci.

De kerkverlating is een proces dat nog altijd niet ten einde is. Het gaat geruisloos en onverstoort verder, in elke familie, in elke parochie.

En dan vraagt Jezus ons : "Wilt gij soms ook weggaan?" Misschien vinden we dit op het eerste

zicht een wrange, bittere vraag van Jezus, maar eigenlijk zijn het misschien wel van de mooiste woorden uit het evangelie. Want ze bevestigen de vrijheid van elke mens. Niemand is verplicht Hem te volgen. Jezus gebruikt in het evangelie geen enkele dwang of druk. Iedereen is vrij om te geloven of niet te geloven.

Geloven is voor Jezus : persoonlijk kiezen voor Hem, een leven lang, soms in kleine, soms in grote dingen. Christen zijn is inderdaad meer dan gebed en sacramenten. Het is een manier van leven, en soms tegen de stroom in varen. Om dat te kunnen, hebben we elkaar nodig. Samen, met elkaar een andere mentaliteit scheppen, dat is pas echt Kerk zijn, dat is pas een echte geloofsbelijdenis.

Die vraag van Jezus "Wilt gij misschien ook weggaan?" zal ook ons een leven lang blijven achtervolgen. En zonder antwoord op die vraag, geloven we niet echt. Wie nog nooit getwijfeld heeft, heeft ook nog niet echt geloofd.

En geloven doen we niet omdat we zo opgevoed zijn. We geloven omwille van de woorden, omwille van de boodschap, de Blijde Boodschap, die ons aangereikt wordt. Het zijn woorden om van te leven, om een gelukkig mens te zijn, en om als gelukkige mensen te kunnen samenleven.

Het is niet omdat er vroeger (heel) wat is misgelopen in de Kerk (het bloed druipt er soms af), en omdat er nog steeds dingen niet oké zijn in de Kerk, dat we moeten zeggen "Saluut en merci." De waarde van de boodschap vermindert niet, omdat sommigen kerk en godsdienst misbruiken. En dat misbruik wordt terecht veroordeeld. En sommige standpunten van de Kerk worden (misschien terecht) bekritiseerd.

Het gestalte geven aan "de Kerk" is en blijft mensenwerk, en mensen maken fouten. Maar de waarde van het evangelie blijft. En in essentie is dat de Liefde. Als we daarvan blijven uitgaan, dan is het evangelie ook voor onze tijd een onverwoestbare pijler onder de brug van de samenleving.

Laten we, zoals Jezus, van ons leven een gave maken.

Constant

Vieringen van de komende zondag: 21ste zondag door het jaar

BRUSSEGEM Sint-Annakapel

Dinsdag 3 september

19.00u: Eucharistieviering

Intenties: Herdenkingsviering Jeannette De Boeck, echtgenote van Edouard Van Lombergen.

Voor een speciale intentie.

HAMME Sinte-Goedele

Zondag 1 september

9.00u: Eucharistieviering

Herdenkingsviering voor de overledenen, gedurende de laatste maanden: Agnes Barbé, pierre Thils, Willy Cartuyvels, Jeannine Claeys

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Zondag 1 september

Geen viering

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 1 september

10.30u: Eucharistieviering

Intenties: Jaarmis Gustaaf De Hauwere en Maria De Knop

Lector: Johan Muyltermans

Misdienaars: Maaren, Lana, Rune en Jona

WEMMEL Sint-Engelbertus

Zaterdag 31 augustus

17.30u : Eucharistie (NL)

Zondag 1 september

11.00u: Eucharistie (F)

WEMMEL Sint-Servaas

Zondag 1 september

10.30u: Dienst van Woord en Communie

Intenties: Jaarmis Marjolein Pisters, haar ouders Gerard Pisters – Sophie Lemens, haar schoonouders André Balcaen – Lieve Fauconnier
Echtgenoten Hugo De Jonghe en Cecilia Vlérin